

Sygn. akt: I C 865/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Przasnyszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Andrzejewska
Protokolant:	Małgorzata Szczypińska

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2015 roku w Przasnyszu na rozprawie

sprawy z powództwa Wojskowej (...)

przeciwko J. G. (1), J. G. (2), B. G., A. G.

o opróżnienie lokalu mieszkalnego

I. Nakazuje pozwanym J. G. (1), J. G. (2), B. G., A. G. aby wraz ze wszystkimi rzeczami i osobami prawa ich reprezentującymi opróżnili lokal mieszkalny położony w P. przy ulicy (...), oznaczony numerem (...) i aby przekazali tenże lokal w posiadanie powódki;

II. Stwierdza, że pozwanym J. G. (2), B. G., A. G. przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego;

III. Stwierdza, że pozwanemu J. G. (1) nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego;

IV. Nakazuje wstrzymanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez Gminę Miasta P. pozwanym wymienionym w punkcie II oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego;

V. Zasądza od pozwanych J. G. (1), J. G. (2) solidarnie na rzecz powódki kwotę 200,00 złotych (dwieście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

VI. Odstępuje od obciążania B. G., A. G. kosztami procesu;

VII. Wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności w odniesieniu do pozwanych wymienionych w punkcie III.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz pozwanym (małoletnim – do rąk przedstawiciela ustawowego) z pouczeniem, że w ciągu dwóch tygodni od doręczenia im wyroku mogą złożyć sprzeciw oraz o treści art. 344 §2 kpc zdanie drugie.

Sygn. akt I C 865/14

UZASADNIENIE

Powódka Wojskowa (...) Oddział (...) w O. wniosła pozew przeciwko J. G. (1), J. G. (3) B. G., A. G. w którym domagała się nakazania pozwanym, aby opróżnili opuścili i wydali lokal mieszkalny nr (...) położony w P. w budynku przy ulicy (...), orzeczenia o uprawnieniu pozwanych do lokalu socjalnego. Ponadto wniosła o wezwanie Gminy Miejskiej P. do udziału w postępowaniu i zasądzenie od pozwanych solidarnie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu żądania pozwu wskazała, że pozwani zamieszkują w lokalu znajdującym się w zasobach powódki. Lokal przyznany został M. G. na mocy decyzji przydziału osobnej kwatery stałej w dniu 27 czerwca 2003 roku. Do wspólnego zamieszkiwania w lokalu uprawniony był jej syn J. G. (1). W dniu 19 maja 2012 roku M. G. zmarła, a w przedmiotowym lokalu aktualnie zamieszkują pozwani. Podnosiła, że żaden z pozwanych nie spełnia kryteriów o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 roku o zmianie ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RO oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 roku Nr 28, poz. 143), a zatem brak jest przesłanek do zawarcia umowy najmu na podstawie art. 8 ust. 2 tej ustawy. Wnioskowała, że pozwani nie dysponują tytułem prawnym do zajmowania lokalu stanowiącego jej własność. Jako podstawę żądania wskazała art. 29b ust. 2 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP. Powódka wniosowała, że w tym stanie rzeczy powództwo jest w pełni uzasadnione.

Gmina Miejska P. zawiadomiona o toczącym się postępowaniu w trybie art. 84 kpc w zw. z art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2014 roku, poz. 150) nie wstąpiła do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego.

Pozwani nie zajęli stanowiska w sprawie, stąd wobec nich został wydany wyrok zaoczny.

Sąd ustalił, co następuje:

Decyzją nr (...) z dnia 27 czerwca 2003 roku Dyrektor (...) w L. przydzielił M. G. osobną kwaterę stałą nr (...) przy ul. (...) (obecnie ul. (...)) w P. wskazując, że w kwaterze tej ma prawo zamieszkiwać uprawniona M. G. i jej syn R. G. (k. 16-17 – decyzja). M. G. zmarła 19 maja 2012 roku (k. 15 – kopia aktu zgonu). W przedmiotowym lokalu zamieszkuje J. G. (1) wraz z żoną J. G. (2) i dziećmi B. G. i A. G. (k. 12 – oświadczenie J. G. (1)). Pismem z dnia 5 listopada 2012 roku/(...) nr (...) wezwano pozwanego J. G. (1) do przedłożenia w terminie siedmiu dni dokumentów potwierdzających, że jest on osobą niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji (k. 9-10 – pismo). Wezwanie to doręczone zostało w dniu 12 listopada 2012 roku (k. 10). Następnie pismem z dnia 5 kwietnia 2013 roku nr (...) wezwano J. G. (1) i J. G. (2) do opróżnienia wraz z osobami wspólnie zamieszkującymi opisanego wyżej lokalu mieszkalnego w terminie 30 dni od daty otrzymania wezwania (k. 6-7 – pismo). Wezwanie to doręczone zostało pozwanym w dniu 8 kwietnia 2013 roku (k. 8 – kopie dowodów doręczenia). Pozwani nadal zajmują przedmiotowy lokal.

Sąd zważył, co następuje:

Jak trafnie wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 grudnia 2011 roku w sprawie II SA/Wa 1604/11 (Lex ne 1153509) w dniu 1 lipca 2010 roku weszła w życie ustawa z dnia 22 stycznia 2010 roku o zmianie ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 28, poz. 143). Ustawą tą zmieniono legalną definicję kwatery zawartą w art. 1a pkt 2 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP. Do powyższej nowelizacji kwaterę definiowano jako lokal mieszkalny przeznaczony wyłącznie na zakwaterowanie żołnierzy służby stałej (art. 1a pkt 3 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 22 stycznia 2010 r.). W myśl zaś art. 23 ust. 4 do chwili zmiany, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2010 roku Prezes Agencji, w uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej, zatwierdzał wykazy kwater oraz wykaz kwater, które stały się zbędne na zakwaterowanie żołnierzy służby stałej, sporządzone przez dyrektorów oddziałów regionalnych. W wykazie kwater umieszczano lokale mieszkalne, o których mowa w art. 16 ust. 2 pkt 4, oraz kwatery funkcyjne i kwatery zastępcze. Zmiana ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP wprowadzona ustawą z dnia 22 stycznia 2010 r. zmieniła zakres pojęciowy objęty definicją kwatery stałej. Obecnie jako kwaterę rozumie się lokal mieszkalny przeznaczony do zakwaterowania żołnierza zawodowego i ujęty w wykazie kwater (art. 1a pkt 2). Obligatoryjnym więc elementem niezbędnym do zakwalifikowania danego lokalu jako kwatery jest nie tylko charakter jego przeznaczenia do zakwaterowania żołnierza zawodowego, ale nadto dyspozycja tej normy prawnej skutek taki wiąże z wpisaniem do wykazu kwater. O tym więc, czy mamy do czynienia z kwaterą decydują obecnie dwa elementy:

przeznaczenie do zakwaterowania żołnierza zawodowego i ujęcie lokalu w wykazie kwater. Do daty zmiany przepisów, która miała miejsce w dniu 1 lipca 2010 roku „osobna kwatera stała” była określana jako lokal mieszkalny przydzielony żołnierzowi zawodowemu lub innej osobie uprawnionej. Pojęcie „osobnej kwatery stałej” nie jest zatem tożsame z obecnym pojęciem „kwatery”.

Ustawa z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw stanowiła, iż jedynie do spraw wszczętych a niezakończonych ostatecznymi decyzjami administracyjnymi lub zawarciem umowy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w brzmieniu dotychczasowym.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 roku o zmianie ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 28, poz. 143) osoby, które do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy (tj. do dnia 1 lipca 2010 roku - art. 20 tej ustawy zmieniającej) zamieszkują w lokalu mieszkalnym na podstawie tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego ustanowionego decyzją administracyjną, zachowują prawo do zajmowania tego lokalu mieszkalnego przez czas określony w decyzjach wydanych w tych sprawach. Ustawa z dnia 22 stycznia 2010 roku o zmianie ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw stanowiła, iż jedynie do spraw wszczętych a niezakończonych ostatecznymi decyzjami administracyjnymi lub zawarciem umowy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w brzmieniu dotychczasowym. Niniejsza sprawa została wszczęta pod rządami przepisów w brzmieniu zmienionym przez wyżej powołaną ustawę, a zatem zastosowanie znajdują tu przepisy ustawy po nowelizacji, tj. obowiązującej od dnia 1 lipca 2010 roku. Z zaferowanych przez stronę powodową dokumentów nie wynika, by zajmowany przez pozwanych lokal był wpisany do wykazu kwater, a zatem zgodnie z obowiązującą obecnie definicją nie stanowi on kwatery.

Skoro lokal zajmowany przez pozwanych nie został ujęty w wykazie kwater, to nie można zaliczyć go do kategorii kwater i funkcjonuje on jako lokal mieszkalny. Sam fakt, że decyzja nr (...) z dnia 27.06.2003 roku dotyczy przydziału osobnej kwatery stałej nie przesądza o obecnym przeznaczeniu lokalu, choć bezsprzecznie stanowi tytuł prawny uprawniający do zajmowania mieszkania objętego tą decyzją. Lokal objęty powyższą decyzją w rozumieniu obecnie obowiązujących przepisów nie jest więc kwaterą, lecz lokalem mieszkalnym.

Stosownie do treści art. 8 ust. 2 powołanej ustawy zmieniającej w razie śmierci osoby, o której mowa w ust. 1, zamieszkałej w lokalu mieszkalnym niebędącym kwaterą, wspólnie z nią zamieszkałe osoby, o których mowa w art. 26 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mają prawo zamieszkiwać w tym lokalu mieszkalnym. W takim przypadku dyrektor oddziału regionalnego Wojskowej (...) zawiera z tymi osobami umowę najmu na czas określony w decyzjach wydanych w tych sprawach. Stosownie do treści art. 26 ust. 3 ustawy zmieniającej członkami rodziny żołnierza zawodowego, których uwzględnia się przy ustalaniu przysługującej powierzchni użytkowej podstawowej, są: 1) małżonek; 2) wspólnie zamieszkałe dzieci własne, przysposobione, przyjęte na wychowanie na podstawie orzeczenia sądu opiekuńczego, dzieci małżonka, zwane dalej „dziećmi”, do czasu zawarcia przez nie związku małżeńskiego, nie dłużej jednak niż do dnia ukończenia 25 roku życia, chyba że przed tym dniem stały się niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji i nie zawarły związku małżeńskiego. Pozwany J. G. (1), będący synem zmarłej uprawnionej do lokalu, pozostaje w związku małżeńskim, a 25 lat ukończył 7 grudnia 1998 roku, ponadto nie figuruje w bazie osób niepełnosprawnych (...) Zespołu (...) w P., ani nie pobiera świadczeń emerytalno – rentowych w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.. Pozwany J. G. (1) i pozostali pozwani - członkowie jego rodziny (żona i dzieci) z chwilą śmierci M. G. utracili prawo do zamieszkiwania w przedmiotowym lokalu, a więc zastosowanie wobec nich znajduje art. 29b ust. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 roku o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2010, nr 206, poz. 1367 ze zm.) zgodnie z którym osoby inne niż żołnierz zawodowy, które zamieszkują kwatery albo inne lokale mieszkalne, są obowiązane do ich opróżnienia w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia wezwania właściwego dyrektora oddziału regionalnego. Skuteczność wypowiedzenia dokonanego przez właściciela lokalu nie budziła wątpliwości (art. 339 § 2 kpc) i spełniała przesłanki z art. 29b ust. 1 ww. ustawy. Wezwanie zostało doręczone pozwany w dniu 8 kwietnia 2013 roku, jednak pozwani mu nie zadośćuczynili.

W myśl przepisu art. 222 § 1 kc właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Pozwani takiego uprawnienia nie wykazali, dlatego też w świetle treści przepisu art. 222 § 1 kc i powołanych wyżej przepisów powództwo należało uwzględnić, nakazując pozwanym opróżnienie i wydanie właścicielowi zajmowanego lokalu.

W wyroku nakazującym opróżnienie lokalu – także będącego w dyspozycji (w zasobach) Wojskowej (...) - Sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, bądź o braku takiego uprawnienia (art. 45 ust. 3 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 14 ust. 1 zdanie drugie ustawy o ochronie lokatorów mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego).

Zgodnie z treścią art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2014 roku poz. 150) Sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Art. 14 ust. 4 powołanej ustawy wymienia krąg podmiotów, wobec których sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego. Należą do nich: kobiety w ciąży, małoletni, niepełnosprawni w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 1998 r. Nr 64, poz. 414, z późn. zm.) lub ubezwłasnowolnieni oraz sprawujący nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkujący, obłożnie chorzy, emeryci i renciści spełniający kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, osoby posiadające status bezrobotnego oraz osoby spełniające przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały, chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany.

Obowiązek sądu orzeczenia o przysługiwaniu uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego dotyczy lokatorów w rozumieniu art. 2 pkt 1 powołanej wyżej ustawy, a zatem osób, które dysponują (dysponowały) tytułem prawnym do lokalu.

Z zaświadczenia Powiatowego Urzędu Pracy w P. z dnia 29.12.2014 roku wynika, że J. G. (2) jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku od dnia 23.02.2009 roku (k. 64). Z zebranych w sprawie materiałów wynika także, że jest ona przedstawicielem ustawowym małoletnich pozwanych B. i A. G.. W odniesieniu do tych pozwanych sąd nie mógł zatem orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego. W tych okolicznościach, w stosunku do pozwanych J. G. (2), B. G., A. G. należało wstrzymać wydanie lokalu z mocy art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego.

Sąd uznał, że w warunkach sprawy wykluczone było natomiast zastosowanie art. 14 ust. 4 powołanej ustawy w odniesieniu do pozwanego J. G. (1), który od 8 października 2012 roku nie figuruje jako osoba bezrobotna. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można też uznać, aby ten pozwany pozostawał w szczególnej sytuacji materialnej i rodzinnej uniemożliwiającej zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych. W tych warunkach należało orzec negatywnie o uprawnieniu tego pozwanego do lokalu socjalnego.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc i art. 99 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, które to koszty Sąd zasądził solidarnie od pozwanych J. G. (1) i J. G. (2), jako strony przegrywającej proces, jednocześnie zwalniając na podstawie art. 102 kpc pozwanych B. G. i A. G. od ponoszenia kosztów procesu w sprawie wobec tego, że są oni osobami małoletnimi.

O nadaniu wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności orzeczono zgodnie z dyspozycją art. 333 § 1 pkt 3 kpc. Mając na względzie orzeczoną mocą punktu IV wyroku zaocznego nakaz wstrzymania opróżnienia lokalu względem pozwanych J. G. (2), B. G., A. G. celowym było orzeczenie o rygorze natychmiastowej wykonalności z pominięciem tych pozwanych.

W tym miejscu dodać należy, że orzekając o uprawnieniu do lokalu socjalnego Sąd przez omyłkę pominął okoliczność, iż pozwany J. G. (1) jest zamieszkującym z małoletnimi pozwanymi ich przedstawicielem ustawowym, co winno

skutkować przyznaniem mu prawa do lokalu socjalnego, niemniej taka omyłka nie podlega sprostowaniu w trybie w art. 350 kpc.